

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 28.259 van 29 mei 2009
in de zaak X / IVde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van
Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraanse nationaliteit, op 26 mei 2009 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 mei 2009, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 mei 2009.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2009 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 mei 2009 om 12 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI loco advocaat Z. BERKTAS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS loco advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij. .

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker verklaart zich vluchteling in België op 6 januari 2009.

1.2 Uit vergelijking van de vingerafdrukken (zie document "Hit Eurodac" blijkt dat de verzoeker reeds geregistreerd werd in Griekenland op 16 december 2008.

1.3 Op 9 februari 2009 vraagt België aan Griekenland de overname van de verzoeker. Griekenland heeft niet gereageerd op de vraag tot overname. Op 14 april 2009 werd de Griekse overheid geïnformeerd dat, ingevolge het "Tacit agreement" bij toepassing van artikel 18 § 7 van de Dublin overeenkomst, zij gehouden werd verzoeker ten laste te nemen.

1.4 Op 25 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ("bijlage 26 quater"). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Reden van de beslissing:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 18.7 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Art. 10.1 van de Dublin Verordening is hier van toepassing: de verzoeker heeft op illegale wijze de grens van een lidstaat, namelijk Griekenland, overschreden. Art. 10.1 stelt dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek in dat geval bij die lidstaat ligt. Betrokkene vroeg op 06 januari 2009 asiel aan te Brussel. Betrokkene was niet in het bezit van documenten. Het Eurodac resultaat leverde 1 hit op met Griekenland op 15/12/2008. De vingerafdrukken van betrokkene werden op 16/12/2008 te Samos genomen. Hierdoor werd op 09/01/2009 een overnameverzoek op basis van de Dublin verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Dit overname verzoek is nog steeds in behandeling door de Griekse autoriteiten. Hierdoor werd de wettelijke termijn om te reageren overschreden en wordt Griekenland geacht in te stemmen met de overname van betrokkene. Griekenland werd op basis van art. 18.7 van de verordening hiervan op 14/4/2009 door middel van een Tacit Agreement op de hoogte gebracht. Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Dublin verordening voorzien enerzijds omdat dit juist het voordeel uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unieverdrag onderschreven hebben om de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Bovendien heeft betrokkene in zijn Dublin-interview dd 20/1/2009 geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

Betrokkene antwoordde in zijn Dublin-interview dd 20/1/2009 op de vraag die peilt naar de specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen: "dat hij België via het internet leerde kennen en dat hij veel vrienden heeft in België die van dezelfde partij zijn." Betrokkene verklaart in zijn Dublin-interview dat hij geen gezinsleden zoals gedefinieerd in art. 251 van de verordening in België of elders in de lidstaten heeft. Betrokkene verklaart wel een neef in groot Brittannië en Noorwegen te hebben en dat er een nicht van zijn vrouw in België verblijft.

Betrokkene antwoordde op de vraag die peilt naar de gezondheid van betrokkene, dat hij in goede gezondheid verkeert.

Er is derhalve onvoldoende basis om de asielaanvraag in behandeling te nemen op grond van art. 352 of art. 15 van bovengenoemde verordening.

België is volgens art. 3 § 2 van de Dublin II Verordening niet verplicht omwille van humanitaire redenen toch in België te behandelen.

De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (publicatie in het Griekse Staatsblad van juli 2008). Door de directe werking van deze hogervermelde Europese richtlijnen heeft betrokkene wel degelijk de garantie dat hij bij zijn aankomst in Griekenland onmiddellijk een asielaanvraag aldaar kan indienen. Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland, een Europese

lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op dezelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Griekenland."

Deze beslissing werd op 25 mei 2009 (zie de verso zijde van voormelde "bijlage 26 quater") ter kennis gebracht van verzoeker.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Krachtens de artikelen 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze voorwaarde dient zo te worden opgevat dat de verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat hij ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan.

De verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

2.3. Verzoeker laat gelden (zie het verzoekschrift van 26 mei 2009, p. 6, 7) dat het niet vaststaat dat de Griekse autoriteiten zijn asielaanvraag zullen onderzoeken en de Minister van Migratie- en asielbeleid niet aantoont dat er garanties bestaan op een behandeling van zijn asielaanvraag.

De bestreden beslissing motiveert volgens hem amper waarom geen toepassing gemaakt wordt van de soevereiniteitsclausule.

Er bestaat volgens hem ook een probleem wat betreft het opsluiten van personen die een asielaanvraag indienen of die aankomen op een Griekse luchthaven in het kader van een overname zodat hij riskeert in onmenselijke omstandigheden te worden vastgehouden.

Ook bestaan er volgens verzoeker problemen omtrent het terugzenden van mensen naar hun land van herkomst. Of naar een land buiten de Europese Unie.

Vele en betrouwbare bronnen maken volgens verzoeker melding van deze Griekse praktijken en veroordelen deze.

2.4. Inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker in zijn verzoekschrift (zie rubriek "IV. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel in geval van onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing", p. 21) aan dat :

“Het risico op schending van artikel 3 van het EVRM is op zichzelf reeds een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Bovendien roept verzoeker de schending in van een ernstig middel dat de openbare orde raakt. Inzonderheid werd een schending van artikel 3 EVRM ingeroepen dat alle personen beschermt tegen folteringen en tegen onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, Het is strijdig met het openbare orde karakter van dit grondrecht dat verzoeker van de bescherming van dit grondrecht afstand zou kunnen doen door middel van zijn eigen niet foutief gedrag.

Artikel 3 EVRM is immers op absolute wijze geformuleerd zodat er geen enkele beperking kan worden aangebracht, zelfs niet in geval van oorlog of andere noodtoestand, Y HAECK en V. STAELENS stellen dienaangaande het volgende: “Het absolute verbod dat opgelegd is door art. 3 EVRM geldt eveneens in uitzettings- / deportatiezaken, dan wel uitleveringszaken.

Eenmaal er substantiële aanwijzingen voorhanden zijn dat een persoon die dreigt uitgezet of uitgeleverd te worden, in het ontvangstland reëel gevaar loopt het voorwerp te zullen zijn van handelingen die in strijd zijn met art 3 EVRM dan is de kous af en mag die persoon niet uitgezet of uitgeleverd worden op straffe veroordeeld te worden in Straatsburg [verwijzing naar arresten Chala t. VK en Ahmed r. Oostenrijk]. Het feit dat de activiteiten van een klager onwenselijk of zelfs gevaarlijk zijn, mag niet in aanmerking genomen worden (idem) evenmin als het belang dat de naties hebben bij het feit dat de vermeende misdadigers die naar het buitenland vluchten voor de rechter gebracht worden (verwijzing naar Chahal f. VK en Soering t. VK) (Y, HAECK en V. STAELENS, ‘Artikel 3 EVRM’. in: VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), [-Handboek EVRM Deel 2. Artikelsgewijze Commentaar, Volume 1, Antwerpen. Intersentia. 2004, p. 221-222; eigen onderlijning) Dit principe werd herhaald door het Hof in een arrest Saadi t. Italië van 28.02.2008. Dit principe waarnaar verwezen wordt in terrorisme zaken, dient uiteraard toegepast te worden in geval van een risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 33 van de Conventie van Genève, ingeroepen door een asielzoeker die via een bepaald land de Europese Unie betreden heeft. Zoals uiteengezet in het enige middel, is er een risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 33 van de Conventie van Genève. Een risico op schending van deze artikels dient echter samen beschouwd te worden met een risico op schending van artikel 13 van het EVRM.

Immers, de rapporten die verzoeker neerlegt tonen aan dat er bij terugkeer naar Griekenland. er geen effectief rechtsmiddel voor hem ter beschikking is, gezien liet flagrant gebrek aan advocaten, tolken en sociaal assistenten. Tenslotte bestaan er ernstige problemen naar de opvang van asielzoekers toe.

Deze rapporten kunnen niet als ‘algemeen’ afgedaan worden of als ‘blote beweringen’. En wel om de reden dat het Europees Hof zelf stelt over mensenrechtenrapporten in een arrest Saadi tegen Italië (28/02/2008) (vrije vertaling):

‘130. Om het bestaan te verifiëren van een risico op vernederende behandelingen. dient het Hof alle voorzienbare gevolgen van een terugzending van verzoeker in her land van bestemming te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dit land en de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokkene (Vilvarajah et anderen, §108 in fine).

131. Om de algemene situatie in een land te onderzoeken, heeft het Hof vaak belang gehecht aan informatie terug te vinden in recente rapporten afkomstig van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty International of overheidsbronnen, waaronder het Department of State van de VSA. (...)’

De rapporten die verzoeker aanhaalt, zoals van het UNHCR en van het Europees Parlement zijn, gezien deze rechtspraak. bij uitstek bronnen die de Dienst Vreemdelingenzaken dient te raadplegen om na te gaan of zij artikel 3 en 13 E.V.R.M. niet schenden, bij een beslissing tot weigering van verblijf en met een terugzending naar Griekenland. Dit is echter niet af te leiden uit de bestreden beslissing. Tenslotte stelt het Hof het volgende in het arrest Saadi (vrije vertaling): (...) In dit opzicht onderlijnt het Hof dat het bestaan van interne wetten en het ondertekend hebben van internationale verdragen, die in principe het respect garanderen van fundamentele mensenrechten op zichzelf niet voldoen om een adequate bescherming tegen het risico op vernederende behandelingen te verzekeren, wanneer, zoals in dit geval, betrouwbare bronnen melding maken van praktijken van de autoriteiten, of getolereerd door deze laatste, die manifest ingaan tegen de principes van het Verdrag.

(...) zelfs al zouden de Tunesische autoriteiten de diplomatieke garanties gegeven hebben zoals gevraagd door Italië, dan nog stelt dit het Hof niet vrij van een onderzoek of deze garanties effectief bescherming zouden bieden van de betrokkene tegen een risico op een vernederende behandeling.

Hieruit blijkt dat de Belgische Staat zich niet zonder meer kan verschuilen achter de zinsnede in de bestreden beslissing dat door de directe werking van de Europese richtlijnen betrokkene wel degelijk de garantie heeft dat hij bij zijn aankomst in Griekenland onmiddellijk een asielaanvraag aldaar kan indienen, wanneer er internationale rapporten het tegendeel stellen en de Belgische staat geen enkel stuk naar voren brengt dat het tegendeel zou aantonen.

In de huidige zaak biedt Griekenland deze 'garanties' niet eens, aangezien de Griekse overheid niet eens de moeite heeft gedaan te antwoorden op het terugnameverzoek van de tegenpartij.

Er wordt door de Griekse overheid allesbehalve een effectieve bescherming geboden tegen een vernederende behandeling.

Verzoeker vreest ingevolge hetgeen hij reeds onder punt III heeft uiteengezet dat het niet vaststaat dat de Griekse autoriteiten zijn asielaanvraag zullen onderzoeken. Tegenpartij toont niet aan dat er garanties bestaan op een behandeling van zijn asielaanvraag.

Bovendien riskeert verzoeker in onmenselijke omstandigheden vastgehouden te worden.

Verzoeker riskeert teruggestuurd te worden naar Iran, hetgeen een schending zou uitmaken van artikel 33 van de Conventie van Genève. Bovendien riskeert hij ook blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende omstandigheden in Griekenland. Dit zou een schending uitmaken van artikel 3 EVRM.

In het arrest van 10.04.2008 stelde uw Raad reeds dat deze elementen een moeilijk te herstellen nadeel vormen:

“In de mate dat de verwerende partij in haar beslissing niet de twijfels heft weggenomen dat het onderzoek van verzoekers asielaanvraag door de Griekse autoriteiten zal worden behandeld - en de stukken van het administratief dossier, samen gelezen met de niet onaannemelijke verklaringen van verzoeker omtrent zijn wedervaren in Griekenland dat evenmin doen, integendeel- is de Raad van oordeel dat in casu het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond. “

2.5. Vooreerst dient te worden benadrukt dat bij het indienen van een vordering tot schorsing ernstige middelen moeten worden aangevoerd en de vordering een uiteenzetting van feiten dient te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Beide voorwaarden waaraan cumulatief moet worden voldaan om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te horen bevelen zijn evenwel autonome op zichzelf staande voorwaarden. Een verwijzing in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar datgene wat werd aangevoerd in een middel volstaat bijgevolg niet.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot algemene beschouwingen maar verzuimt aan te tonen dat inderdaad zijn rechten als asielzoeker zullen worden miskend.

Hij blijft in gebreke om concrete gegevens aan te brengen waaruit “prima facie” kan afgeleid worden dat zijn stelling meer is dan een loutere hypothese.

Hij brengt in dit opzicht geen concrete aanwijzingen bij, laat staan bewijzen, die aantonen dat hij het risico loopt om slachtoffer te worden van het gebrekkig functioneren van de opvang en behandeling van asielzoekers in Griekenland en dat zijn asielaanvraag niet met de nodige zorg en garanties in Griekenland kan behandeld worden.

Hij maakt met andere woorden met zijn betoog, dat bestaat uit het poneren van algemene beweringen, niet aannemelijk dat de problemen uit het verleden zich nog zouden voordoen, noch dat de problemen zich in dezelfde situaties voordeden als zijn huidige situatie.

Rekening houdende met voorgaande analyse dient te worden vastgesteld waar verzoeker aanvoert dat de verweerder geen enkele specifieke garantie bekam van de Griekse autoriteiten, zijn betoog, als een blote bewering overkomt, nu hij verzuimt aan te geven welk soort van garanties in welke stap van de asielprocedure hij voor ogen

heeft en dat daarenboven de opvang van asielzoekers in Griekenland ernstig tekort schiet, het beweerde als speculatief en hypothetisch voorkomt, nu zijn betoog beperkt is tot het poneren van blote beweringen, die niet meer zijn dan een loutere opsomming van bepaalde vaststellingen in bepaalde rapporten zonder in concreto aannemelijk te maken dat hij zich in dezelfde omstandigheden zal bevinden als deze zoals geschetst in betreffende teksten en hij binnen deze context op generlei wijze aannemelijk maakt op geen daadwerkelijke rechtsbescherming te kunnen rekenen.

Zijn stelling dat “ de Griekse overheid niet eens de moeite heeft gedaan te antwoorden op het terugnameverzoek van de tegenpartij” een indicatie is van het gebrek aan bescherming, wordt niet gevolgd gezien art. 18.7 van de Dublin verordening uitdrukkelijk voorziet dat het zonder reactie laten verstrijken van de termijn van antwoord, gelijk staat met de aanvaarding van het overname verzoek en de verplichting inhoudt de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

De Raad sluit evenwel niet uit dat de Griekse nationale asielwetgeving zoals die in het verleden bestond, mogelijk niet in overeenstemming was met de normen die voortvloeien uit internationale en supranationale rechtsregels. In casu dient evenwel te worden opgemerkt dat de Griekse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht hebben omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn.

2.6 Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden is.

De asielaanvraag van verzoeker zal noodzakelijkerwijs behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, zodat er in principe geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat verzoeker voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Griekenland dan in België zou genieten. (RvS., nr. 170.662 van 27 april 2007).

Voormelde vaststellingen worden niet dienstig weerlegd door de door verzoeker bijgebrachte verwijzingen daar deze in hoofdzaak betrekking hebben op de positie van vreemdelingen die in Griekenland internationale bescherming zoeken, de omstandigheden waaronder zij in Griekenland worden ondergebracht en opgevangen, de wijze waarop zij worden behandeld en de wijze waarop de Griekse asielprocedure is ingericht en wordt toegepast. Die stukken behelzen echter geen concrete aanknopingspunten die er op wijzen dat de gesignaleerde tekortkomingen ertoe leiden dat Griekenland ten aanzien van vreemdelingen die, zoals verzoeker, aan Griekenland worden overgedragen, zijn verdragsverplichtingen (waaronder de verplichting tot non refoulement) niet nakomt.

2.7 Wat de in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangevoerde schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, dient te worden benadrukt dat de verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn moet zijn beweringen staven met een begin van

bewijs. Inzonderheid volstaat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet. (RvS, nr. 105.233 van 27 maart 2002; RvS, nr. 105.262 van 28 maart 2002; RvS, nr. 104.674 van 14 maart 2002; RvS, nr. 120.961 van 25 juni 2003; RvS, nr. 123.977 van 8 oktober 2003).

Verzoeker beperkt zich in casu tot een theoretische uiteenzetting. Hij verzuimt evenwel een enkel begin van bewijs bij te brengen dat hij zelf een reëel risico loopt en moet vrezen voor zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit of dat hij een arrestatie zonder eerlijk proces zou moeten ondergaan. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de minister van Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend. Verweerder heeft zich daarom met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt gesteld, dat ervan kan worden uitgegaan dat Griekenland zijn verdragsverplichtingen zal nakomen.

Verzoekers betoog dat de behandeling van asielzoekers door de Griekse autoriteiten en de omstandigheden waaronder zij in Griekenland (in detentie) verblijven op zichzelf reeds in strijd is met artikel 3 van het EVRM faalt.

2.8 Wat de in het nadeel aangevoerde schending van artikel 13 van het E.V.R.M. betreft steunt verzoeker zich in casu op de door hem aangehaalde rapporten. Zijn betoog beperkt zich evenwel tot het poneren van blote beweringen, die niet meer zijn dan een loutere opsomming van bepaalde vaststellingen in deze rapporten zonder in concreto aannemelijk te maken dat hij zich in dezelfde omstandigheden zal bevinden als deze zoals geschetst in betreffende teksten. Bovendien dient te worden benadrukt dat artikel 13 van het E.V.R.M., gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet zelfstandig kan worden ingeroepen zonder aan te tonen dat een door het voornoemde verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is.

Verzoeker roept samen met artikel 13 van het E.V.R.M. een schending in van artikel 3 van het E.V.R.M. Aangezien de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het E.V.R.M. in casu van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS, nr. 141.340, 28 februari 2005).

2.9 Waar de verzoeker binnen de context van hem vermeende nadeel tot slot een schending aanvoert van artikel 33 van de Conventie van Genève, volstaat de vaststelling dat hij in concreto verzuimt aan te tonen dat hij zal worden teruggestuurd naar Iran, land waarin hij geboren is en de nationaliteit bezit.

De bestreden beslissing houdt immers niet in dat de verzoeker naar Iran wordt teruggestuurd. De bestreden beslissing heeft immers slechts tot gevolg dat de verzoeker partij aan de Griekse autoriteiten wordt overgedragen teneinde hem de kans te geven een asielverzoek in te dienen bij de bevoegde asielinstanties die moeten oordelen of de verzoeker een beschermingsstatus en het daaraan verbonden verblijfsrecht dient te verkrijgen.

2.10 In casu volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoeker met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. De beweringen waartoe verzoeker zich beperkt, volstaan niet om aannemelijk te maken dat hij een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend en negen door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. N. MOONEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. MOONEN.

M. BONTE.